

Arrest

nr. 187 093 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van attaché A. V., in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 4 maart 2014 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2013 dient de verzoekende partij, van Thaise nationaliteit, bij de Belgische diplomatieke post te Bangkok, Thailand, op grond van artikel 40ter van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in tot afgifte van een visum voor een lang

verblijf (type D). De verzoekende partij dient deze aanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, dhr. B. N.

1.2. Op 4 maart 2014 neemt attaché A. V., in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een beslissing tot weigering van afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing wordt op dezelfde dag betekend aan de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gezinshereniging van P., C. [...], geboren te [...]1983 op K. K. [...], onderdaan van Thailand. Ik verwijs naar uw brief, fax van 27/08/2013 betreffende de visumaanvraag van de betrokkene. Ik moet u met spijt meedelen dat het visum op 04/03/2014 geweigerd werd, wegens de volgende motieven :Commentaar: Op 06/09/2013 werd via de Belgische diplomatieke post in Bangkok een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van P. C. [...], geboren op [...]1983, van Thaise nationaliteit, om haar echtgenoot in België, B. N.[...], geboren op [...]1967, van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 13/01/2012 in Thailand in het huwelijk getreden zijn. Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex; Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft; Overwegende dat artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd. Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat een eerste aanvraag gezinshereniging door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd op 26/03/2013 in hoofde van schijnhuwelijk na een negatief advies van het Parket. Overwegende dat deze aanvraag de tweede aanvraag gezinshereniging betreft. Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn: Mevrouw P. C. [...] diende steeds verscheidene keren een visumaanvraag in: aanvraag visum kort verblijf in op 08/01/2004. De garant was toen de heer S. F. [...]. De aanvraag tot visum kort verblijf werd op 01/03/2004 geweigerd. Op 14/12/2009 diende mevrouw wederom een visum kort verblijf in. Dit maal stond de heer B. N. [...] (huidige echtgenoot) garant Deze visumaanvraag werd op 14/01/2010 door onze diensten geweigerd waarop betrokkenen op 04/02/2010 een verzoek tot nietigverklaring indienden. Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20/04/2010 verworpen (arrest 41935). Mevrouw P. C. [...] diende op 25/02/2011 nogmaals een aanvraag visum kort verblijf in. Mevrouw P. C. [...] verkreeg op 03/05/2011 een akkoord visum kort verblijf voor 30 dagen. Op 13/01/2012 huwen betrokkenen te Thailand. Op 02/04/2012 diende mevrouw P. C. [...] een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. De visumaanvraag gezinshereniging werd op 11/07/2012 geweigerd door onze diensten daar de heer B. N. [...] geen bewijzen voorlegde over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Op 28/09/2012 (en dus 2 maanden na de weigering gezinshereniging) diende mevrouw P. C. [...] een aanvraag visum Kort Verblijf in dewelke op 18/10/2012 geweigerd werd. Op 08/11/2012 werd door mevrouw een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend. Deze visumaanvraag werd op 26/03/2013 geweigerd uit hoofde van schijnhuwelijk na negatief advies door uw ambt. Een nieuwe aanvraag gezinshereniging werd op 06/09/2013 ingediend. Ter staving van hun relatie legden betrokkenen volgende documenten voor: Een overzicht van skypegesprekken Foto's (niet gedateerd) Geldoverschrijvingen Overzicht visa Schrijven advocaat In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/01/2014 om het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk In zijn advies van 04/04/2014 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 13/01/2012 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen. De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

'Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus

onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen B. N. [...] en P. C. [...] voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste. Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, in casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel. 1. Tussen B. N. [...] en P. C. [...] bestaat een groot leeftijdsverschil. B. N. [...] is immers 17 jaar ouder dan P. C. [...]. In combinatie met andere factoren, vormt dit een ernstige aanuiding dat een schijnhuwelijk wordt beoogd. 2. P. C. [...] is niet aan haar proefstuk toe wat betreft visumaanvragen: Op 8.01.2004 vroeg P. C. [...] een visum kort verblijf aan. De garant betrof S. F. [...]. Het visum werd geweigerd op 01/03/2004 omdat de diplomatieke post te Bangkok de opmerking maakte dat er gevreesd werd voor vestiging in België van P. C. [...]. In de uitnodigingsbrief werd er reeds vermeld dat de garant de intentie had haar op te leiden tot kassierster of verkoopster in zijn zaak Op 14.12.2009 werd door P. C. [...] opnieuw een visum kort verblijf aangevraagd. Deze keer was B. N. [...] de garant. Zij verklaarde haar 'boyfriend' leren kennen hebben in september 2008 via de tussenkomst van een vriend nadat zij een bezoek bracht aan haar zus in Duitsland. Echter uit de informatie van uw diensten blijkt dat de Duitse ambassade bevestigde dat P. C. [...] een visum kreeg omdat ze daar haar Duitse 'boyfriend' zou willen bezoeken en niet haar zus. Hierop verdedigde zij zich en verklaarde dat de uitnodiging uitgeschreven werd door haar Duitse ex-vriend. In de uitnodigingsbrief verklaarde B. N. [...], P. C. [...] reeds twee jaar te kennen. Deze verklaring is aldus in strijd met de verklaring van laatstgenoemde dat zij hem in 2008 leerde kennen. Het visum kort verblijf werd op 14.01.2010 geweigerd. Uit de motivering van de weigering bleek dat eronder andere geen afdoende bewijs van regelmatige contacten tussen betrokkene en garant was. Op 4.02.2010 diende B. N. [...] een verzoek tot nietigverklaring in de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoek werd verworpen bij arrest nr 41.935 d.d. 20.04.2010. Op 25/02.2011 werd door P. C. [...] een derde maal een visum kort verblijf aangevraagd. B. N. [...] stuurde hierbij een verklarende mail dat het de bedoeling was om de band tussen hen eens beter onder de loep te nemen. Het werkelijk doel van het verblijf was dat P. C. [...] haar zus en vriend bezocht. Er werd een visum toegestaan voor 30 dagen. Op 13.01.2012 treden B. N. [...] en P. C. [...] in het huwelijk. Op 2.04.2012 werd door P. C. [...] een visum gezinshereniging aangevraagd. Bij deze aanvraag werd een kort interview van haar afgenomen. Zij verklaarde haar echtgenoot in 2007 ontmoet te hebben in een bar te Banglamung. Hij zou aldaar aanwezig geweest zijn met een Thaise vriendin. Betrokkenen zouden elkaar ontmoet hebben in de volgende periodes: twee weken in november 2009, vijf dagen in oktober 2010, drie dagen in februari 2011 en twee weken in januari 2012. Zij kwam een maand naar België in juni 2011 en drie maanden in oktober 2011. Als gevolg hiervan werd een volledig interview afgenomen. P. C. [...] verklaarde haar echtgenoot on november 2009 ontmoet te hebben. Eerder gaf zij aan hem in september 2008 en dan weer in 2007 ontmoet te hebben. Zij spreek zichzelf dus tegen. Daarnaast verklaarde zij dat haar echtgenoot niet in goede gezondheid verkeert. B. N. [...] zou recent geopereerd zijn daar hij twee tumoren in zijn darmen had. Dit visum werd geweigerd omdat er niet werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). B. N. [...] legde geen documenten voor die aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Op 28.09.2012 wend een vierde maal een visum kort verblijf aangevraagd door P. C. [...]. Dit werd op 18.10.2012 geweigerd omdat er twijfels waren aan het werkelijke doei van de aanvraag. Op 8.11.2012 werd door P. C. [...] opnieuw een visum gezinshereniging aangevraagd. Mijn ambt onderschrijft de vaststellingen in uw schrijven d.d. 22.01.2013 en zoals hierboven uiteengezet. Op 6.09.2013 werd door P. C. [...] een visum gezinshereniging aangevraagd. Op basis van het gevoerde onderzoek voegt mijn ambt er nog aan toe dat het verlenen van rechtsgevolgen aan dit afgesloten huwelijk strijdig zou zijn met de openbare orde. In hoofde van minstens één van de betrokkenen blijkt immers de wil tot het vestigen van een duurzame levensgemeenschap niet aanwezig te zijn; in het proces-verbaal 019771/12 dd. 14.11.2012 wordt door de politiediensten van de politiezone Oostende volgende opmerkingen gemaakt: Uit het interview van P. C. [...] blijkt dat zij verklaart dat de broer van B. N. [...] 'D. [...]' heet, niettegenstaande hij 'C. [...]' heet. Tijdens het interview verklaart zij dat de getuigen van haar huwelijk haar moeder 'S. P. [...]' en haar tante 'N. L. [...]' waren doch volgens het document van de huwelijksregistratie was de getuige van B. N. [...] niet dezelfde als in het stadhuis. Volgens hem waren de getuigen op hun feest een nicht van zijn vrouw 'S. [...]' en een oom P. [...]. Deze namen wonden niet genoemd door P. C. [...]. B. N. [...] wist de datum van zijn huwelijk niet van buiten, hij moest de juiste dag opzoeken in zijn dossier die hij bij zich had op het ogenblik van zijn verhoor. Uit het verhoor van B. N. [...] d.d. 8.01.2013 door de politiediensten van de politiezone Oostende blijkt dat hij, in vergelijking met de interviews van P. C. [...], een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegt. Betrokkenen kennen

elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om te trouwen. De zeer summiere wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens: Zo verklaart hij dat de getuigen op zijn huwelijk, waarvan hij de naam niet kent, vrienden waren: "er waren 2 getuigen van ons huwelijk, dit waren vrienden van ons. Hun naam weet ik niet op dit moment." P. C. [...] stelt dat de getuigen haar moeder en tante waren: "My mother Mrs. S.-n. P. [...] - My aunt Ms. N. L. [...]". Na hun huwelijk waren er ook twee getuigen volgens B. N. [...] doch dit waren volgens hem niet dezelfde als in het stadhuis. Volgens hem waren de getuigen op hun feest een nicht van zijn vrouw, 'S. [...]' en een oom 'P. [...]': "Op dit feest waren er ook getuigen, dit waren niet dezelfde getuigen als in het stadhuis van Chon Buri. Op dit feest was een nicht van mijn vrouw mijn getuige en voor mijn vrouw was een oom van haar de getuige. De naam van de nicht is S. [...], de naam van de oom was P. [...]". Deze namen werden niet genoemd door P. C. [...]. Volgens het document van de huwelijksregistratie was de getuige van B. N. [...], B. P. [...]' en van P. C. [...] was de getuige 'N. P. [...]'. Hoe dan ook, deze verklaringen zijn uiterst twijfelachtig. De getuigen vermeld op het document van de huwelijksregistratie, blijken noch de moeder en tante van P. C. [...] te zijn, noch haar nicht en oom. Indien het vrienden betrof, komt het mijn ambt ongeloofwaardig over dat B. N. [...] ten slotte de namen van zijn vrienden niet kent en P. C. [...] er niets over verklaart. Rekening houdende met het verschil tussen de getuigen aanwezig op het stadhuis en de getuigen op het huwelijksfeest, lopen de verklaringen van betrokkenen over de getuigen uiteen. " B. N. [...] verklaart in zijn verhoor d. d. 8.01.2013 in goede gezondheid te verkeren: " Ik ben in goede gezondheid, ik heb nog nooit operaties ondergaan en ben nooit zwaar ziek geweest". P. C. [...] verklaarde in haar interview d.d. 20/06/2013 dat haar echtgenoot niet in goede gezondheid verkeert. B. N. [...] zou recent geopereerd zijn daar hij twee tumoren in zijn darmen had: "He is not in very good health as he has intestinal problems and is allergic to certain foods. He had had a surgery recently because he has 2 tumors in his intestines". Waar Meester Micholt opmerkt dat de heer B. N. [...] in goede gezondheid verkeerde op het ogenblik van zijn verhoor begin 2013, merkt mijn ambt op dat hij verklaart 'nooit' operaties heeft ondergaan. B. N. [...] meent dat haar zoon 14 jaar oud is: "ze heeft een zoon die 14 jaar oud is". P. C. [...] verklaart dat hij 12 jaar is:" I have 1 son, 12 year old". B. N. [...] verklaart dat hij zijn echtgenote in 2004 leerde kennen: " Ik heb mijn vrouw leren kennen in 2005 toen ik naar Thailand op reis was." Echter volgens P. C. [...] haar verschillende verklaring leerde zij hem kennen in november 2008, september 2008 of in 2007. Hij verklaart dat hij zijn vrouw leerde kennen via vrienden: "ik heb mijn vrouw leren kennen door vrienden van mij. Mijn vrouw was op dat moment samen met een andere man, een Australiër. Ik weet die Australiër zijn naam niet van buiten, dit staat eveneens in het dossier. (..) Het is pas in 2008 dat we een koppel geworden zijn." Zij blijft op de oppervlakte bij de vraag of iemand bemiddeld heeft bij hun ontmoeting In het schrijven van Meester Micholt wordt verwezen naar een kopie van zijn paspoort met visumstempels daterend van 2009. Dit werd dan in zijn verhoor als eerste datum aangegeven als zijnde de periode dat B. N. [...] in Thailand verbleef in het kader van zijn relatie met P. C. [...]. Hij kan daarnaast niet aantonen dat hij in oktober 2008 in Thailand was, wat volgens hem de periode is dat hij en zijn vrouw een koppel werden. B. N. [...] verklaart dat hij altijd links slaapt: "Als ik in een bed slaap is dat links, waar ook ter wereld ik slaap." Mijn vrouw ligt dus steeds rechts." P. C. [...] verklaart hetzelfde: "On my left." Waar Meester Micholt opmerkt dat P. C. [...] verklaarde op haar linkerzijde te slapen dan op de linkerkant van het bed, merkt mijn ambt op dat tijdens het interview van laatstgenoemde volgende vraag werd gesteld: "Suppose that you are standing in front of a bed, which side of the bed do you usually sleep on? Left or right? (vrij vertaald: Stel dat je voor een bed staat, op welke kant van het bed slaap jij? Links of rechts?). De vraag werd wel duidelijk gesteld. B. N. [...] kent haar adres niet: "Het adres van waar haar appartement is ken ik niet van buiten." Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. " Uit het voorgaande blijkt dat het in Thailand afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Het Parket handhaaft en bevestigt op basis van deze elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag. De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2. De thans bestreden beslissing betreft de weigering van een visum gezinshereniging, dit met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling werd gesteld door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die de Raad zo nodig ambtshalve dient op te werpen en te onderzoeken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd getroffen door A. V., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De vraag rijst dan ook of de betrokken ambtenaar, in de door haar aangegeven hoedanigheid, te dezen bevoegd is om de voorliggende beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging te nemen.

2.3. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan worden gesteld dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij uitgaat van het wettelijk aangewezen orgaan en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, *Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid*, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

2.4. De Raad dient vast te stellen dat ingevolge artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet zoals het gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, de ‘Minister’ bevoegd is om de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 20 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

- 1° de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- 2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;*
- 3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;*
- 4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers.”*

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe te worden gehanteerd dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat luidt als volgt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Hij kan eveneens op een even evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, dit echter uitsluitend voor zover de Vreemdelingenwet het toelaat.

2.5. De thans bestreden beslissing vermeldt dat zij is genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Er dient te worden vastgesteld dat op het vlak van het weigeren of het toekennen van een visum gezinshereniging aan een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is, wat een beslissing is betreffende de erkenning van een recht tot toegang en lang verblijf in het Rijk, noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wettelijk instrument voorziet in een delegatie van bevoegdheid van de minister c.q. staatssecretaris naar zijn gemachtigde (in casu de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken).

De Raad benadrukt dat voor een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid in de eerste plaats is vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan die overheid heeft opgedragen. Daarnaast is tevens een delegatiebesluit vereist.

Te dezen voorzien de toepasselijke wettelijke bepalingen echter niet in een delegatiemogelijkheid aan een gemachtigde van de minister of de staatssecretaris (cf. RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

2.6. Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit), zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, niet voorziet dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken delegatie van bevoegdheid zou zijn verleend voor de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inzake aanvragen voor een visum gezinshereniging.

Het gegeven dat het delegatiebesluit werd aangepast bij ministerieel besluit van 19 december 2014, middels de invoering van een nieuw artikel 7, 2°, doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van de bestreden beslissing moet immers worden beoordeeld aan de hand van de reglementering die van kracht was op datum van deze beslissing.

2.7. De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegd orgaan.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, heeft de verwerende partij gesteld zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt de onbevoegdheid van de steller van de thans bestreden beslissing. Er is dan ook grond om de bestreden beslissing te vernietigen. Een verder onderzoek van de aangevoerde middelen is niet meer vereist.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van attaché A. V., in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 4 maart 2014 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES